

Verbőczy-estre

Verbőczy Antal
(1948–1982)

Valaki a mögöttes generációkból írta: „az azóta elfelejtett Verbőczy Antal”. Tiltakozhatnék, hogy ez nem igaz – mert szerintem nem az –, de a hálás utókor sokszor elszalad az értékek mellett, elvakulva a talmi csillogástól, a sokszor tartalmatlan divatragyogástól.

Harminc év után barátai, tisztelői, kortársai emlékeznek rá Csicsóként, Verbőczy Tóniként, Öcsiként, rá, aki tizennyolc évesen dedikált egy péklapátot hárommilliárd ember között megköszönve, hogy nem éhezik a kétharmadban. A mai válasz egyértelmű, a számok változtak, az arányok talán rosszabbak, mint akkor. Idézhetném, miket írt, mondott róla Kormos István, de csak *A magunk kenyéréen* című antológiába írt utolsó szavait említem: „...odaér verseivel ahová akar”. Ma már okoskodhatnék, a sorsot nagyon nem érdekli, ki mit gondol, ki mit hisz. Nekünk, ismerőinek köz-

hely: egy könyvét láthatta megjelenni, s az is, hogy azért megérdemelten kapta a kiadó nivódíját. A többi posztumusz. Még csak elsőkötetes költő sem lehetett. Mi, kortársai, kik túl a hatvanon, életünk hátralévő éveivel küszködünk, gondolkunk arra, neki alig harmincnégy év jutott. Kísérteties ez a harmadolás.

Egy személyes kitérővel hadd említsem meg, halála után, mikor a *Kereszt-levél a századvégre* hátrahagyott verseiről kellett döntenem, mi is kerüljön a kötetbe, az én optimizmusomnak is áldozatául esve nem kerültek be mind az antológiákban megjelent versek. Azt hittem, lesz vállalkozó, aki összegyűjti, egyben kiadja műveit. Nem lett igazam. Persze azóta nagyot változott, fordult a világ, s vele a Gutenberg-galaxis. Ennek ellenére hiszem, az, amit épített, maradóan benne van, benne lesz a költészetben, az irodalomban.

Birtalan Ferenc